

ԵՐԵՎԱՆԻ ՄԵԿԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի. կես տարվանը 6 ռուբ.
Առանձին համարները 5 կոպեկով.
Թիֆլիսում գրվում են միմյան խմբագրատան մէջ.
Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция «Мшакъ».
Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».
Տ է Լ է Ֆ օ Ն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի եւ տօն օրերէն).
Յայտարարութիւն ընդունվում է ամէն լեզուով.
Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպեկ.
Տ է Լ է Ֆ օ Ն № 253.

ՀԻՄՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

Մի խումբ համակրող երիտասարդների ձեռնարկութեամբ կատարվելու է հոգե-
հանգիստ վաղամուտիկ

ՎԱՀԱՆ ՆԱԼԲԱՆԴԵԱՆՑԻ
Երևանի կրթական, փետրվարի 2-ին, Կուկիայի ս. Աստուածածին (Թանգոյեան) եկե-
ղեցում, (բէական զգրոցի հանդէպ): Պատարագը կը սկսվի ժամը ձիշու 11-ին:
2—2

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ
ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Կիրակնօրեայ զրոյց.
Ներքին լուրեր.—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Ար-
տաքին լուրեր.—ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ. Մանրանկար.
—ՀԵՌԱՅԻՆԵՐ.—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.—
ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ.—Նոր աւետարանոցը:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԿԻՐԱՅԻ ՓԵՏՐՎԱՐ ԶՐՈՅՑ
Անցեալ կիրակի օր մենք տօնեցինք Ադա-
մեանի յիշատակը:
Առիթը, ասում են, Ադամեանի մահվան
տաճանաբան էր: Այդ տաճանաբանը վաղուց,
վաղուց է անցել: Այն ժամանակ մի երկու տեղ
հոգեհանգիստ կատարեցին, լրագրական յո-
ղուածինը տպվեցին, և ամէն բան վերջացած
էր: Հայոց զբաղմունքային ընկերութիւնը, սա-
կայն, չը բաւականացաւ այն ամենով, ինչ ա-
րեւ էին նրանց առաջ: Նա ուզեց Ադամեանի
յիշատակը տօնել բեմի վրա, այնտեղ, ուր հան-
գուցեալը իր փառքն էր ստեղծել: Արդար և
օրինաւոր ցանկութիւն:
Լաւ է ուշ քան երբեք:
Այդ «ուշը», այդ լաւ ուշը, տեղի ունեցաւ
կիրակի օրը, կէսօրին: Արտիստիքական ընկե-
րութեան հոյակապ դահլիճը վառել էր բոլոր

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ
ՆՈՐ ԱՒԵՏԱՐԱՆՈՅԸ
(Շարունակութիւն)

Ինչ մանկական վաղ հասակից, հօր կենդա-
նութեան ժամանակ, Արտաշէսը, չէր սիրում այն
սենեակը, ուր գտնվում էր Աւետարանը: Սե-
նեակի կիսախաւարը, ողջ ու լացը, որոնք
միշտ լսվում էին այնտեղ, մարդկների բերանի
փրփուրը, ընկնաւորների հրէշաւոր զանա-
ցանքները, էպիլեպտիկների վայրենի շարժում-
ները այնպիսի անախորժ, այնպիսի ծանր տպա-
ւորութիւն էին թողնում մանուկ Արտաշէսի
վրա, որ նա միշտ աշխատում էր խուսափել
այդ սենեակից: Ենթադրեմք, որ նա ուսում էր
յաճախ այն պատճառով, որ չէր կամենում
չուտ-չուտ մտնել «Աւետարանոց» ուսումնա-
ների տուրքերը բերելու համար, աւելի ևս
զայրացնում էր նրան Այնտոյժ, զուարթ և ու-
րախ երեխայի համար, որպիսին Արտաշէսն էր,
մանկական մի անբացատրելի զգուշութիւն առա-
կա էր այդ սենեակը իր բոլոր պարագանե-
րով:
Երբ հինգ-վեց տարի առաջ մեռաւ Հաջի Արու-
թիկ-աղան—Արտաշէսի հայրը—որդին արդէն
19 տարեկան երիտասարդ էր. նա այդ տարին
աւարտում էր արդէն Կովկասեան քաղաքներից
մէկի գիմնազիումում և երազում էր ապագայ
համալսարանական կենսի մասին: Արութիկ-
աղան թշնամի էր կրթութեան. նա երբեք չէր
էլ մտածի ուղարկել որդուն գիմնազիա և դա-
հաւոր տարեկան մի բաւական նշանաւոր գու-
մար ծախել, եթէ անչափ փառասէր և
անապարձ չը լինէր: Որդու լացը և սովորելու
ցանկութիւնը ոչ մի նշանակութիւն չունէին
նրա աչքում. բայց երբ նա տեսնում էր, որ

պէս ընդունված է, քաղաքավարութեան հա-
մար, ասել թատրոնական լեզուով:
Կիսով չափ լի, այսինքն կիսով չափ դա-
տարի: Եթէ լինէր մեր կողմից աւելի բարե-
խիղճ վերաբերմունք, եթէ մենք աւելի զգա-
յուն, աւելի բազմաթիւ լինէինք, Ադամեանի
ոգին մի բոլորովին անսովոր միջավայրում կը
լինէր: Նա կը նայէր բեմի բարձրութիւնից
ամբողջովին թերահաւատութիւն, ամբողջովին
տարակուսանք դրձած: Կը նայէր, իր գեղե-
ցիկ աչքերը լայն բաց կանէր և կասէր. «Ձեռ
ձանաչում: Նա կը հարցնէր. «Մի՞թէ հայեր են
ամենքը»: Նա չէր հաւատալ. և հայ բեմի, հայ
լեզուի, հայ անուան սիրահար տաղանդը նեղ-
ված կը լինէր այդպիսի հարցերից, ինչն իրան
կը տանջէր: Այդ անսովոր միջավայրին մի եր-
կու ժամում ընտելանալու համար:
Մենք թող չը տուժնք, որ անմահ արտիս-
տի ոգին նեղվի, տարուբերվի գէթ մի վայր-
կեան: Մենք ամէն մի դիւրութիւն տուինք,
որ յաւիտենականութեան գրկից մեր դուրս
կանչած այդ ոգին իսկոյն մտնէ իրան ծննդոթ,
չառ լաւ ծննդոթ իրականութեան գրկից: Եւ
անշուշտ հենց այն վայրկեանին, երբ Ադա-
մեան-ոգին մտնում էր Արտիստիքական ընկե-
րութեան բեմը, առանց տատանվելու նա ձեռ-
քը դրեց կրծքին և բացականչեց. «Ազգ իմ,
հարազատ իմ, այդ դու ես, դու, օ, միշտ,
միշտ»...
Տաճանակ տարիներից յետոյ ինչ փոփոխու-
թիւն:
—Ոչինչ:
Նոյն դատարկ ամբողջութիւնը յորանջում են դա-
լիճի մէջ, նույնով դատարկ օթեակներին: Ման
են դալիս թատրոնական կոմիտէի անդամ-
ները և ամէն տեղ ամէն մի կը կարգուի է նը-
րանց դէմքերի վրա. «Դէմքերի ունենք, մեծ
դէմքերի»: Շարված են հայ դերասանները
բեմի վրա, մաքուր հագնված, լուռ: Ադամեանը
պակվում է դահլիճի մէջ: Եւ այդ րօպէին եթէ
լռէր երաժշտութիւնը, լռէին երգերը, ներկայ
եղող փոքրածիւն հանդիսականները առաջ լեզ-
ւաւոր Աւետարանից:
Սակայն Հաջի Արութիկ-աղայի յոյսերը ի
գերեւ ելան: Հօր մահից յետոյ Արտաշէսը վրձ-
նեց կատարել իր ջերմ ցանկութիւնը. նա փա-
կեց «Աւետարանոց», չը նայելով մօր, ջորերի
լաց ու արտասուքին և քաղաքացիների բողո-
քին. բայց Աւետարանը, փոխանակ եկեղեցուն
տալու, նա տարաւ իր հետ Պետերբուրգ, հա-
մարելով որ ինքը աւելի լաւ կիմանայ այդ հին
և հազարամեակ ձեռագրի արժէքը, քան նրանք,
որոնց ձեռքը պէտք է ընկնէր նա եկեղեցուն
տալուց յետոյ, և որոնք իսկապէս պէտք է
չարունակէին շահագործել Աւետարանը նոյն-
պէս, որպէս անում էին Կարինեանները:
Պետերբուրգում Կարմիր-Աւետարանը Արտա-
շէսի առանձին հոգածութեան առարկան էր.
նա պահում էր «Օջաղի սրբութիւնը» պաշու-
սակի ամենախոր տեղում, փաթաթված նոյն
մետաքսեայ թաշկինակներով, որոնց մէջ պա-
հում էին նրան առաջ: Երբեմն-երբեմն միայն,
սենեակի խորին լուսութեան և առանձնութեան
մէջ, նա համարում էր Աւետարանը, զնում առա-
ջին ու երկար-երկար նայում նրա ոսկեպատ
կազմին, նրա նուրբ քանդակներին, նրա ինք-
նուրոյն նկարներին ու գեղեցիկ տառերին: Հե-
ռու հայրենիքի կարծում էր անում նա արդեօք
Աւետարանից, մօր ու ջորերի վրա էր մտա-
ծում, որոնցից նա խել էր ապրուստի միակ
աղբիւրը, թէ երիտասարդական վառ երեակա-
յութեամբ երազում էր աւետարանական ար-
տաքին ու ձեռնական մտտիապաշտութեան փո-
խարէն Աւետարանի իսկական լոյսը տարածել
ապագայում իր հայրենակիցներին մէջ—մի, գիտէ:
Հաստատուն այս է միայն, որ Արտաշէսի համար
ևս Կարմիր Աւետարանը մի սրբազան պաշտա-
մունք էր, միայն այլ ձևով և այլ դիտաւորու-
թեամբ:
IV
Պարզ ու պայծառ առաւօտ էր. ամպի մի-
նշոյլ անգամ չէր մնացել կապոյտ երկնականա-

րի վրա. արեւն այնպէս շողորում ու փայլում
էր, որ կարծես մտադիր էր իսկոյն և եթ հա-
լեցնել ձիւնի այն հաստ շերտը, որով ծածկվել
էր Պետերբուրգը գիւնը վաղ ընթացքում: Բայց
այդ ուշ աշնանային արեւի ջանքերը բոլորովին
ապարդիւն էին. նա չէր կարողանում ամենա-
փոքր չափով անգամ մեղմացնել այն ցուրտը,
որ հիւսիսային քամու հետ միասին սառեց-
նում էր անցորդին:
Կարինեանը Վարկելովի կղզուց, ուր գտն-
վում էր նրա բնակարանը, շտապ-շտապ գնում
էր դէպի Նեվսկի պրօպէկտ Ցուրտը և քա-
մին սաստիկ էին մանաւանդ Նեվսկիովի կա-
մուրջի վրա. բայց նա ամենին ուշ չէր
դարձնում ոչ ցամաք, ոչ ձիւնի և ոչ պայծառ
արեւի վրա. նրա ամբողջ ուշքն ու միտը
կենտրոնացած էր այն առարկայի շուրջը, որ
գտնվում էր ծոցի լայն գրպանում և որին ժա-
մանակ առ ժամանակ ձեռք էր տալիս՝ հաւա-
տիանալու, թէ արդեօք այնտեղ է նա, արդեօք
վայր չէ ընկել Հաճախով Այգլանդի համար
գու մօտ՝ Արտաշէսին իր քայլերը ուղղեց դէպի
Գորօխովայեա փողոցը:
Քառայարկ հին № 4-րդ տունը վաղուց ծա-
նօթ էր նրան: Շատ անգամ նա մտել էր այդ
տան գաւիթը, բարձրացել կեղտոտ, լպրծուն
ու մութ սանդուղքներով դէպի չորրորդ յար-
կը և ամենայն համարձակութեամբ մտել ձե-
րունի հրէայ Լէյբա Բիբերշտէյնի բնակարանը՝
ժամացոյցը, վերաբերուն կամ մի այլ առարկայ
գրաւ գնելու և այդպիսով մի քանի րուբլի
ստանալու: Բայց այս անգամ Արտաշէսը բարձ-
րանում էր ծանօթ սանդուղքներով դանդաղ,
առանց շտապելու, առանց նախկին համարձա-
կութեան. կարծես մի ծանր միտք ճնշում էր
նրան, կանգնեցնում էր նրա քայլերը: Եւ երբ
նա հասաւ արդէն չորրորդ յարկը ու կանգնեց
Բիբերշտէյնի դրան առաջ, որի վրա մեծ տա-
ռերով գրված էր «Судная касса», կանգ ա-
ռաւ բոլորովին:

Երևանում իրենց համարները, որ երբ նրանք հեռավորանում են, որոշակի միջոցներով հեռավորանում են, որոշակի միջոցներով հեռավորանում են, որոշակի միջոցներով հեռավորանում են...

Չոր կայ մեզ համար այդ միջոցներով հեռավորանում են, որ երբ նրանք հեռավորանում են, որոշակի միջոցներով հեռավորանում են, որոշակի միջոցներով հեռավորանում են...

Այն ժամանակ, երբ ըստ վրա երգվում էր Աղամանի իշխանական հեռավորանում են, որ երբ նրանք հեռավորանում են, որոշակի միջոցներով հեռավորանում են...

— Ինչո՞ւ Աղաման, ինչո՞ւ երբ այժմ անում ես, բայց նա ինչո՞ւ ժամանակ չափում էր — Ոչինչ, — մի կծու հիշողությամբ ասաց նրա կողքին նստածը. — Եթե Աղամանը նորից կենդանանայ, մենք դարձեալ բաղձում կը պահենք նրան...

Եւ սա տոն էր... Եւ մենք հաւաքվել էինք երկրպագելու Աղամանի ոգուն՝ Ո՞ր, հայի յանձնարարություն Ամեն տեղ է քո թոնը...

Փոխվում են գեկորացիաները, կենսաբան մեջ նոր-նոր տեսարաններ են գալիս, նոր-նոր դրոշմներ են ստեղծվում, բայց իրականում նույնը մի և նույն է։ Մենք չենք փոխվում Աղամանին պատկերը տիկին Սիրանուշին էր և նրանից աւել ձի ունէր այդ իրաւունքը։

Մի ժամանակ կար մեղանում, մի գեղեցիկ, ետս գոլ և յոյսերով լի ժամանակ, երբ հայու թեան երկու խոշոր հատուկները — թերթա-հայեր և ուսումնասիրող — բոլորովին մոտեցել էին իրար, սիրտ սրտի տուել։ Գաղափարները մի, ձգտումները մի։ Երբեք չէինք ինչ-ինչ խնայում իրենց, մեր սեփականութիւնները, միացրել էինք մեր հոգեկան ոյժերը։ Եւ ինչ գործեր էինք կատարում։ Արարատեան ընկե-րութեան գործերը փող չունէին, մենք փող էինք տալիս։ Մեղանից գնում էին Գամառ-Փաթիկայի երգերը, Արծրունու առաջնորդը-ները, Բաֆֆիի վէպերը։ Եւ թերթա-հայերը պարտքի տակ չէին մնում։ Նրանք էլ մեզ էին տալիս։ Նրանց Պարոնեանը իր անմահ գր-րուածքներն էր ուղարկում մեզ, նրանք էլ Ներսէս պատրիարք ունէին։

Այդ փոխադարձութեան, այդ սրտակցու-

թեան ժամանակներում էր, որ մեզ մօտ եկան Աղաման, Մանան, Աստղիկ և Սիրանուշ։ Երբեք, Գարագառու քոյրերը Մենք թատ-րոն ունեցանք, այնպիսի թատրոն, որի նմանը երբեք չէինք ունեցել։ Մենք զննատեսներ էինք մեզ մօտ և կամ տաղանդներին։ Աղաման մե-ղանում փայլեց, հասաւ իր փառքի գագաթնա-կէտին։

Այդ փայլուն խմբից այժմ մեզ մօտ է միայն տիկին Սիրանուշը։ Երբ անցեալ կիրակի նա արտասովոր պատկերով էր Աղամանին դադի-նիով, ևս ինչեղի Բագրիկը գրված մի յօդուած, որ տպւեց «Մշակում» մի ամիս առաջ։ Այդտեղ ասված էր, որ լրացել է տիկին Սիրանուշի ըն-մական գործունէութեան երեսնամեակը։ Այդ-տեղ հրաւեր էր ուղղված հայաբնակչութեան ինչպէս այդ բնդմաւոր, տոկոս գործունէու-թիւնը։

Տպեցինք յօդուածը, սպասում էինք թէ ինչ կը լինի։ Ոչինչ չեղաւ։ Ոչինչ չէ լսվում։ Ան-մի երկու-երեք ներկայացումներից յետոյ կը վերջանայ թատրոնական սեզոնը, դերասան-ները խուճար կը կազմակերպվի և ամեն ինչ կը մոտենա։ Ո՞վ պիտի մտածէ մեր բնի վա-տակաւոր գործիչի երեսնամեակ տօնը կատա-րելու մասին։ Ի հարկէ, զրամատիական ընկե-րութիւնը։ Կանք նա։

Առ այժմ թողնենք այս հարցը բաց։ Հարցա-կան նշանը պահենք։

Այստեղ, թերթերով, մի ուրիշ բան ունենք։ Եկե՛ք ներթափանց մի գերագոյն դատաստան։ Նա պատասխանի է կանչում հայ կանանց։ Գա-լիս են անթիւ ու անհամար ճիւղափայտներ։ Գալիս են իրանց բոլոր բազմաթիւ Ծագում-կան և չինական անարուածք, ոսկու կոյտեր, լեռնաբերդի և անդին քարեր և շորեր, շորեր...

Սկսվում է հարց ու փորձը։ — Դուք հայ կանայք է՞ք։

Ուսման յօդուածները են խոստովանում, որ հայ են, ուսման պարզամտութեամբ են «այո» ասում, շատ չափերն էլ կարծիքով են մի կերպ իմաց տալիս, որ չէին կամենայ համաձայնել այդ անունին, բայց ստիպված են տխուր ան-հրաժեշտութիւնից։

— Ինչ է՞ք արել ձեր կենսաբան, հարցնում է դատաստանը։

Իրարանցում։ Մօղային մագաղաններ են տակն ու վրա արել, պարել են, տիկնիկներ են սարքել, հարուստ ամուսիններ են որսացել, ֆիլրոտով գեղովել են մինչև կշտաւալը...

— Սպասե՛ք։ Այդպիսով վերջ չի լինի։ Պա-տասխանե՛ք հարցերին։ Ո՞վ է մայրենի գրա-կանութեան մէջ չնորժ ցոյց տուել։

Գերեզմանային լուսնիւն։ — Ո՞վ է հասարակական գործունէութիւնը

Մի քանի րօպէից յետոյ, պինդ հուպ տուած գրպանում Կարմիր-Աւետարանի գինը, Արտա-չէսը վազում էր համալսարան։

V

Համարեա մի ամբողջ ամիս Կարմենանը չէր եղել համալսարանում։ Կարօտած սիրահարի նման նա ջերմադին համբուրեց համալսարանի դուռը և ներս մտաւ։ Մի քանի քայլ յետոյ, դասավանդող հաստիքները ձեռնադրու-թիւնները կատարած, ուրախ-ուրախ բարձրա-նում էր նա դէպի վեր, դէպի լսարանները։ Թուում էր թէ նրա ոտները չեն, որ այնքան հեշտ ու թեթեւ բարձրանում են սանդուղքով, այլ մի ինչ-որ անդիմադրելի ոյժ, թեև տը-ւած նրան, ձգում, քաշում է վերևից։

Արտաչէսը մօտեցաւ այն լսարանի դրանը, ուր սովորաբար դասախօսում էր նրա սիրած պրօֆէսորը, կամացուկ բաց արեց դուռը և ներս մտաւ։ Ուսանողների աղաղին բազմու-թիւն էր հաւաքվել դասախօսութեանը, բայց և այնպէս նրա սովորական տեղը, առաջին նստարանների ծայրում, լուսամուտի մօտ, դատարկ էր։ Չէր նայելով որ Արտաչէսը ար-դէն հեռացրած էր համարվում համալսարանից, բայց ոչ մի ընկեր սիրտ չէր արել գրաւել նրա սովորական տեղը։ Պրօֆէսորի լուրջ դէմ-քի վրա մի վայրկենական ժպիտ խաղաց, երբ նկատեց Արտաչէսին և նա գլխի թեթեւ շարժումով ողջունեց նրան։ Ընկեր-ուսանող-ների մէջ ևս ուրախութեան րօպէական մի չընկ տիրեց։

Հարմարում խորին լուսնիւն էր տիրում։ Միայն պրօֆէսորի ձայնն էր, որ առանց դադ-րելու, առանց մի րօպէ կանգ առնելու, ան-տառի խորքից բղրող լծիտ, կարկաչուն ա-ռուակի նման, փայլալուծ էր ամեն ինչի վրա։ Կարմենանը մի տարօրինակ քաղցր ջերմու-թիւն գգաւ, լսարանի ամբողջ մթնոլորտը — նրա տաք օդը, պրօֆէսորի հմայիչ ձայնը, ըն-կերների բազմութեան ներկայութիւնը, նոյն

հոգու պահանջ դարձրել, այսինքն զրկել է ի-րան, մոռացել է իրան հասարակաց բարձրի-համար Ամեն մէկը, որ իրան այդպիսի գոր-ծիչ է համարում, պիտի երգվի հրապարակով։ Երգվի, որ փառաբերութեան համար չէ արել կամ լոկ այն պատճառով, որ անել մօղա է, ժամանակ անցկացնելու միջոց։ Երգվի, որ ա-րել է չը կամենալով նմանվել արեգակին, որ մոլորակներով է շրջապատված կամ մի աս-տուածուհու, որին երկրպագուներ են հարկա-ւոր, սողունների մի բազմութիւն։ Ո՞վ է որ այդպէս երգվի։

Երեւում են հայուհիների գեղեցիկ գլուխ-ները, ահա վեր կը կենան շատերը և հրապա-րակով երգում կուտեն։ Բայց սա դատաստան է, այստեղ կեղծել, չպարվել չէ կարելի։ Եւ դարձեալ լուսնիւն։

Գալիս են հարցեր հարցերի ետեից, Ո՞վ է գիտութիւն ստացել խաւարի դէմ մարառելու համար։ Ո՞վ գնաց գիւղերը իր խաւար քոյրե-րին լուսաւորելու համար։ Ո՞վ խօշորայի, ժա-նտախտի, հեղեղների, երկրաշարժի ժամանակ դնաց դժբախտութեան վայրերը, մոռացաւ ի-րան, զբոսնեց հեղեղի հանդիսացաւ, ծա-ռայեց հիւանդներին, միջոցառեց տանջվողնե-րին... Ո՞վ, ո՞վ։

Ոչինչ մարդկային առաքինութիւն, ոչինչ մեծագործութիւն։ Ոչինչ տաղանդ իր հայրե-նիքին, իր ժողովրդին ծառայելու, սուրբ գա-ղափարները պաշտպանելու, մարտնչելու, ստեղ-ծելու, գործ տաքացնելու համար...

Ոչինչ։ Լոկ մօղային խանութ, լոկ պարիկ-մախթի ցուցահանդէս, լոկ գոհարակաւարի վիրտիւն։

Դատեցէ՛ք, ընթերցող, ինչ եղբակացութեան պիտի գալ գերագոյն դատարանը։

Ես չառ կը կամենայի պաշտպանել իմ հայ մայրերին ու քոյրերին անպատել դատաւճիռի։ Բայց ինչ անեմ։ Բանաստեղծ չեմ, որ քնարս նրանց գոհնեմ և մատներին վրա վանկեր հա-րելով խօսեցրեմ։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը, թէ և իմ այդ լեռները լրել ու պալատած լինեն, օճերով բնակեցնեմ։ Հանգուցեալ Աղամանը — միշտ Աղաման, միշտ նա այսօր — իր ոտնաւորներ-ից մէկի վերնագիր է դարձրել Chamfort-ի այս խօսքերը։ Ճշմարտութեան համար գոյքի հա-մար էսթետիկ չեմ, որ բարձրացնեմ նրանց գեղագիտութեան լեռները գլուխը,

Կ. ՊՈԼԻՆ: Անտիֆասիսի ռեպրեսիաները պո-

Электротипографская Грвз. Изд. Т—ва, Б.-Ванская ул.